

Erica James

Een perfecte man

Vertaald door Wilma Paalman

De Fontein

1

Het was een perfecte maartse dag, waarop de lente zich in al haar glorieuze pracht toonde. De bladeren van de meidoorn en de kersenbomen zwollen in de knop en tussen het gras in de berm koesterden gulden sleutelbloemen zich schuchter in de glinstering van de zon. Narcissen staken hun trompetten en wiegden op de maat van een onhoorbaar ritme vrolijk mee in het zachte briesje.

Op de rit terug naar huis vanaf de boerderijwinkel straalde de wereld Louisa Langford beloftevol tegemoet. Nog maar een paar maanden geleden zou ze opgewekt hebben verklaard dat dit zo'n dag was om van te genieten en je vele zegeningen te tellen. Nu moest ze haar best doen om het zo te voelen, maar dat deed ze toch maar, om niet door wraakgevoelens te worden verteerd.

Tot dusverre had ze met inzet van een ijzeren wilskracht en al haar zelfbeheersing weten te voorkomen dat ze zichzelf te schande maakte door zich als een dwaas te gedragen. Vrienden en burens hadden hun schouder aangeboden om op uit te huilen en hadden haar overladen met medeleven, en dat was aardig van hen, maar het was niet wat ze nu nodig had. Het was niet alsof ze te horen had gekregen dat ze ongeneeslijk ziek was, zou ze tegen hen willen zeggen, maar dat haar man van haar wilde scheiden.

Ze wist zelf maar al te goed dat dat typerend voor haar was, om zich een stoïcijnse houding aan te meten, hoe volkomen verbijsterd ze ook was dat dit háár overkwam. Andere mensen gingen scheiden, zij niet. Ze was ervan overtuigd geweest dat Kip en zij de uitzondering waren, dat ze alles goed hadden gedaan om hun geluk zeker te stellen, om hun huwelijk niet net als dat van vrienden en bekenden op de klippen te laten lopen. Wat voelde ze zich nu dom dat ze zo afgrijselijk zelfvoldaan had kunnen zijn.

Elk stel kreeg met tegenslagen te maken en Louisa was er trots

op geweest dat Kip en zij zich er altijd doorheen hadden weten te slaan. Toen ze geldproblemen hadden, hadden ze de riem aangehaald en hun levenswijze aangepast. Toen de kinderen klein waren en hun geduld zwaar op de proef stelden, hadden ze zich verbeterd en hun kalmte bewaard. Gezondheidsproblemen en de dood van hun ouders hadden zorgen en verdriet met zich meegebracht, maar ze hadden elkaar daarin gesteund en het samen overleefd. Zoiets lukte alleen als je huwelijk op onwankelbare liefde was gefundeerd.

Dus wat was er misgegaan? Dat kon Louisa maar niet begrijpen. Waarom had Kip dat allemaal weggegooid zo vlak voor hun pensioen, de fase in hun leven die andere vrienden van hen 'de gouden jaren' noemden? En waarvoor? Voor domweg toegeven aan een verlate midlifecrisis?

Ze minderde vaart om de bocht te nemen in de met bomen omzoomde weg die naar haar huis leidde, en was zo verbijsterd door wat ze toen zag dat ze een kreet van ongeloof slaakte. Daar, in de voortuin van Charity Cottage, waar ze al meer dan dertig jaar woonde, stond een TE KOOP-bord. Ze was nog geen uur weggeweest, maar in die korte tijd was hier iemand geweest en had een houten paal in de grond gebeit, in het bloemperk. Alsof ze hem in haar hart hadden geramd.

Ze reed door het open hek en bracht de auto op de bekiezelde oprit tot stilstand. Ze schakelde de motor uit en dwong zichzelf kalm te blijven. Pas daarna stapte ze uit, pakte de boodschappen uit de kofferbak en opende de voordeur, die ze met haar voet weer achter zich dichtsloeg. De tassen in haar handen droeg ze naar de keuken, waar ze ze plompverloren op de grond neerzette, zonder zich te bekommeren om het breken van de eieren of het kneuzen van het fruit en de groente die ze zojuist had gekocht. Met een diepe, bevende ademteug liet ze zich in de dichtstbijzijnde stoel zakken en zuchtte wanhopig. Met haar hoofd in haar handen hilde ze om hoe onrechtvaardig het allemaal was. Ze hilde ook om het verlies van de man van wie ze had gehouden

– van wie ze nog steeds hield – maar die hard bezig was zich zo te gedragen dat ze hem zou gaan haten.

Hoe kon hij haar dit aandoen?

Hoe kon hij zo wreed zijn?

Was het niet al erg genoeg dat hij haar had verlaten voor een meisje dat jonger was dan hun dochter?

Was het niet al erg genoeg dat dat meisje de ex-vriendin van hun jongste zoon was?

Maar nu dwong hij haar om te vertrekken uit het huis waar ze zo van hield. Was hij zo nietsontziend gefixeerd op het opbouwen van een nieuw leven voor zichzelf dat hij geen greintje mededogen kon opbrengen voor wat dit voor haar betekende?

Of was het een vergissing? Was het TE KOOP-bord bij het verkeerde huis neergezet? Was dat het? Zat ze zich voor niks druk te maken, was er niet echt een reden om het ergste te denken? Sinds de pandemie waren de TE KOOP-borden als onkruid uit de grond geschoten in deze streek. De laatste jaren gingen huizen in Suffolk, vooral in dorpen en stadjes die beschikten over een goede treinverbinding met Londen, voor astronomische bedragen van de hand. Ashley, haar oudste zoon, was makelaar en hij had enorm geprofiteerd van de toevloed van stedelingen naar het platteland. Hij had zelfs een prachtig verbouwde voormalige schuur in een dorp vlakbij verkocht aan zijn zus en haar man, nadat ze hadden besloten dat een plattelandsbestaan hen en hun jonge dochter beter paste dan een leven in Londen.

Het was zo onmogelijk te geloven dat de man met wie ze bijna veertig jaar getrouwd was geweest haar zo harteloos zou behandelen, dat Louisa zich vastklampte aan de hoop dat dit met een telefoontje al snel zou zijn opgelost en dat de makelaar die het bord in haar tuin had laten plaatsen zijn verontschuldigen zou aanbieden en iemand zou sturen om het te verwijderen. Maar de knoop in haar maag vertelde een ander verhaal en diep vanbinnen wist ze dat ze zichzelf voor de gek hield. Had Kip niet gezegd dat de kans groot was dat ze het huis moesten verkopen om beiden een nieuwe start te kunnen maken, dat de verkoop hun beiden

veel geld zou opleveren? Ook haar scheidingsadvocaat had zich in die zin uitgelaten.

Maar in haar naïviteit had Louisa zich voorgesteld dat hij zou beseffen hoeveel pijn haar dat zou doen, en dat hij het fatsoen had om haar het huis te laten houden waarin ze zoveel van zichzelf had gestoken. Iedereen wist dat het de vrouw was die een huis tot een thuis maakte. Voor mannen was een huis vaak niet meer dan een verzameling stenen en specie, een investering om op het juiste moment te gelde te maken. Precies wat Kip nu deed. Hij zou ongetwijfeld aanvoeren dat deze stap voor hem noodzakelijk was om een veilige toekomst op te bouwen met de nieuwe liefde van zijn leven. Wat hij zijn oude gezin daarmee aandeed leek hem niet te deren.

De gedachte dat Kip achter haar rug om moest hebben gehandeld om het huis te koop te kunnen zetten, maakte abrupt een einde aan haar gehuil. Had hij het op z'n minst niet binnen de familie kunnen houden en de verkoop aan Ashley kunnen overlaten? Nee, natuurlijk niet. Ashley zou haar meteen hebben verteld wat Kip van plan was. In plaats daarvan moet hij stiekem hier met een makelaar hebben afgesproken om het huis te laten taxeren en fotograferen op een moment waarvan hij wist dat ze er niet zou zijn. Zoals vorige week, toen ze in Harrogate was. Wat voor verhaal zou hij hebben opgedist aan de makelaar, die zich in de handen zal hebben gewreven bij het vooruitzicht een van de aantrekkelijkste huizen in Ashbury St. Clare in portefeuille te kunnen nemen?

'O, mijn vrouw staat er volkomen achter om te verkopen. We gaan scheiden, maar alles in het minnelijke,' had hij vermoedelijk gezegd, gevolgd door een laconiek: 'Jammer, maar ja, zo gaan die dingen nu eenmaal.' Louisa wist precies hoe innemend en overtuigend Kip kon zijn. Daarom was iedereen zo weg van hem.

Het idee dat hij tot een dergelijk dubbelhartig gedrag in staat was, schokte haar zo dat ze er als verdoofd bij zat. Ze had naar haar zus moeten luisteren en de sloten moeten vervangen. Maar Louisa had dat advies van de hand gewezen, omdat ze niet con-

fronterend wilde overkomen. Charity Cottage was net zozeer van Kip als van haar. Ze kon zichzelf wel voor het hoofd slaan dat ze zo goed van vertrouwen, zo goedgelovig was geweest.

En wat stom van haar om te denken dat Kip geen afstand zou willen doen van Charity Cottage, dat het hem misschien juist wel weer bij haar zou terugbrengen. Had hij niet altijd voor de grap gezegd dat hij hier alleen tussen zes planken weg te krijgen was? Ze zou bijna wensen dat de dood hem bij haar had weggehaald in plaats van een vrouw die half zo oud was als zij.

Twintig minuten later had ze zichzelf weer bij elkaar geraapt en geregeld dat er later die middag een slotenmaker langskwam om de sloten te vervangen. Ze zou drie extra sleutelsets laten maken om aan de kinderen te geven, maar Kip zou niet langer in en uit kunnen lopen wanneer hem dat beliefte. Ze stelde zich zijn gezicht voor wanneer hij de sleutel in het slot stak en besepte wat ze had gedaan. Die gedachte zou haar een kwaadaardig genoeg moeten schenken, maar dat was niet zo. Het gaf haar een leeg gevoel dat het zover moest komen.

Nadat ze de boodschappen had opgeruimd belde ze de jonge vrouw met de ergerlijk opgewekte stem die bij het regelen van de scheiding haar belangen behartigde. Het verbijsterde haar nog steeds dat Kip zo'n onbetamelijke haast had gemaakt met het aanvragen van de scheiding. Maar het typeerde hem ook wel weer: wanneer hij eenmaal iets had besloten, was er geen weg terug meer.

De receptioniste van het advocatenkantoor die de telefoon beantwoordde, deelde Louisa mee dat miss Bailey pas maandag weer op kantoor zou zijn. Als ze wilde kon ze een boodschap voor haar achterlaten, maar Louisa zei dat dat niet nodig was. Het enige waar ze behoefte aan had was dat deze nachtmerrie nooit was gebeurd.

Vervolgens belde ze met het makelaarskantoor waarvan de naam op het TE KOOP-bord prijkte dat haar voortuin ontsierde. Met een zo vlak en beheerst mogelijke stem maakte ze duidelijk

dat ze door haar man niet van tevoren op de hoogte was gesteld van deze definitieve stap om het huis te koop te zetten, dat het eerder slechts als mogelijkheid was besproken en dat ze verre van blij was met hoe de zaken waren aangepakt. Ze zag er het nut niet van in om te eisen dat het bord werd verwijderd. Het huis was hun gezamenlijke eigendom; het zou haar hart breken om er weg te moeten, maar ze vermoedde dat het een verloren strijd was om te proberen de verkoop aan te vechten.

Nadat ze het gesprek had beëindigd overwoog ze of ze een van haar kinderen zou bellen, maar ze besloot het niet te doen. Ashley en Angus waren allebei vast aan het werk en Arabella zou het wel druk hebben met de kleine Heidi.

In de weken direct nadat hun vader zijn schokkende mededeling had gedaan – op tweede kerstdag nota bene – dat hij wilde scheiden om te gaan samenwonen met zijn belachelijk jonge vriendin, hadden haar kinderen haar minstens twee keer per dag gebeld en waren ze zo vaak langsgesloten als ze maar konden. Wat hun vader had gedaan was voor hen uiteraard net zo verbijsterend geweest als voor haar. Hoe ze met de nieuwe situatie omgingen verschilde van persoon tot persoon, al leken ze allemaal in de eerste plaats vooral boos te zijn, met name haar jongste zoon Angus. Hij had het dan ook extra zwaar voor de kiezen gekregen door het feit dat zijn vader een relatie was aangegaan met zijn ex-vriendin.

Van haar drie kinderen was Angus het meest op zichzelf en het meest gesloten. Zijn positie binnen het gezin was niet altijd makkelijk geweest, omdat hij al van jongs af aan had moeten accepteren dat hij was buitengesloten van de nauwe band die Arabella en Ashley als tweeling deelden. Hij was dan ook geneigd zijn gevoelens voor zich te houden.

Voor zover Louisa wist had hij zijn vader sinds tweede kerstdag niet meer gesproken. Ze kon het hem niet kwalijk nemen.

Om zichzelf af te leiden, om niet te gaan zitten porren in de verse wond die Kip haar met zijn meest recente verraad had

toegebracht, zette Louisa zich aan het schillen van de aardappelen voor een *fish pie*, waarvoor ze bij de boerderijwinkel kabeljauw en gerookte schelvis had gekocht. Het was een favoriet familiegerecht dat ze in de loop der jaren vaak op tafel had gezet en dat ze morgen als lunchmaal zou serveren.

De kinderen – zo dacht ze nog altijd aan hen, ook al waren ze allemaal al in de dertig – zouden de dag bij haar doorbrengen. Ze wilde er niet al te veel gedoe van maken. De tijd dat ze uren in de keuken stond om ingewikkelde maaltijden te bereiden lag achter haar; dat kon ze echt niet meer opbrengen. Maar ze zou alles wel mooi aankleden door het beste servies te gebruiken, dat ze eerder alleen bij speciale gelegenheden tevoorschijn had gehaald. Nu gebruikte ze het bijna standaard.

‘Mam, die kun je niet in de vaatwasmachine doen,’ had haar dochter haar onlangs terechtgewezen. ‘Het goud zal loslaten!’

‘Dan laat het maar los,’ had Louisa gezegd, terwijl ze de borden hardhandig in het rek plaatste. ‘Wat maakt het uit? Het is maar porselein.’ Vroeger waste Louisa het fraaie eetservies – een huwelijksgeschenk – speciaal met de hand af en behandelde ze het alsof het zo teer en kwetsbaar was als een pasgeboren baby.

Toen de *fish pie* was gebakken en in de koelkast was geplaatst, was er nog een uur over voordat de slotenmaker zou komen. Louisa maakte een kop koffie voor zichzelf en ging ermee in de serre zitten, een houten aanbouw waarmee ze de woonkamer tien jaar geleden hadden uitgebreid. Het was er aangenaam licht en ruimtelijk en het was meteen Louisa’s favoriete vertrek in huis geworden. Hier bracht ze tegenwoordig de meeste tijd door. Voordat Kip bij haar was weggegaan had ze voor haar werkzaamheden altijd de berging op de zolderverdieping gebruikt, maar sinds januari had ze alles naar beneden gehaald en van de serre haar werkplaats gemaakt.

Hier kon ze zich nu verliezen in het maken van de miniaturen die ze onder de naam ‘Het zijn de kleine dingen’ verkocht, via haar Etsy-winkel of op een van de poppenhuisbeurzen verspreid door het land. Dat was waarom ze vorige week in Harrogate

was geweest; op de miniatuurbeurs daar had ze haar miniatuurwaterverfschilderijen te koop aangeboden, evenals een selectie van handgeschilderde meubelstukken op schaal 1:12. Ze kocht de meubeltjes als bouw pakket, zette ze in elkaar en decoreerde elk voorwerp vervolgens tot in het kleinste detail. Ze kocht ook wel tweedehands miniatuurvoorwerpen op eBay, die ze schilderde zodat ze er weer als nieuw uitzagen. Het was werk dat aandacht en concentratie vergde, waar ze zo in kon opgaan dat ze de werkelijkheid vergat en verruilde voor een volmaakt beheersbare wereld, al was dat een wereld op poppenhuisschaal. Dat had haar geholpen zich geestelijk staande te houden na het vertrek van Kip.

Of was dat juist de oorzaak van het probleem? Had ze zich te zeer gefocust op de finesses van het leven – zoals ze zich op de kleine details moest concentreren van haar creaties – en had ze daarbij het grotere geheel uit het oog verloren? Was dat waarom ze niet had gemerkt dat haar man zijn liefde voor haar verloor en verliefd werd op een andere vrouw?

2

‘Mam, ik krijg net van een collega te horen dat er een TE KOOP-bord bij het huis staat. Wat heeft dat in vredesnaam te betekenen?’

Binnen de beslotenheid van zijn auto kreeg Ashley zijn woorden als een boemerang terug geslingerd en hij had dan ook onmiddellijk spijt van de felheid waarmee hij had gesproken. Het had geklonken alsof hij het zijn moeder kwalijk nam, terwijl zij juist de laatste was die ergens schuld aan had. Hij had zijn vader moeten bellen, want hij was ongetwijfeld degene die Barston & Bright opdracht had gegeven Charity Cottage in de verkoop te doen.

‘Ik kan je verzekeren dat ik daar niets mee te maken heb,’ zei zijn moeder.

Hij hoorde de gekwetste ondertoon in haar verdedigende reactie en wou dat hij zich anders had uitgedrukt. ‘Natuurlijk niet, dat heb ik geen moment gedacht,’ zei hij op mildere toon. ‘Wanneer is het bord geplaatst?’

‘Het stond er toen ik terugkwam van de winkel, rond een uur of twaalf vanmiddag. Kun je het je voorstellen? Ik wist niet wat ik zag toen ik kwam aanrijden.’

Ashley kon het zich voorstellen. ‘En papa heeft je er van tevoren niets over gezegd?’ vroeg hij. ‘Hij heeft je helemaal niet gewaarschuwd?’

‘Nee. Wat vaag gepraat een tijdje geleden over dat we het huis misschien moesten verkopen, meer niet. Maar ik had niet verwacht dat hij het zou doorzetten. Ik had gedacht dat hij me in ieder geval het huis zou laten houden. En het ergste van alles is dat hij het allemaal achter mijn rug om heeft gedaan. Hij moet hier vorige week met de makelaar zijn geweest, toen ik weg was. Ik begrijp hem niet, echt niet. Jij wel, Ashley?’

Het verdriet en het radeloze ongeloof dat doorklonk in de

stem van zijn moeder vervulde hem van machteloze woede. ‘Nee,’ zei hij verbeterd, de wens onderdrukkend om ergens keihard op los te timmeren. ‘Ik begrijp hem helemaal niet meer. Ik ben onderweg naar huis, maar ik kan ook Caro bellen en het uitleggen.’

‘Dat is lief van je, jongen, maar jullie komen sowieso morgen al. Dan kunnen we het er wel over hebben. Ga maar naar huis om van je avond te genieten en geef de kleine Peggy een kus van haar oma.’

Hij wist dat Caro graag wilde dat hij vroeg thuis was, zodat zij naar haar leesclub kon gaan. Daarom drong Ashley niet aan en beëindigde hij het gesprek. Enerzijds was hij opgelucht dat hij de plannen van zijn vrouw voor die avond nu niet in de war schopte, anderzijds voelde hij zich schuldig dat zijn moeder er nu alleen mee zat, met deze nieuwste sabotageactie.

Want zo voelde het voor Ashley, alsof zijn vader doelbewust de ene na de andere granaat op hen afvuurde. En met elk projectiel dat raak was en tot ontploffing kwam, ging er meer vertrouwen en liefde verloren. Dat hij het huis op deze manier in de verkoop had gedaan was het toppunt. Hoewel hij niet uitsloot dat hun nog ergere dingen te wachten stonden.

Vóór tweede kerstdag, toen hij zijn vader voor het laatst had gezien, beschouwde Ashley hem als een van de fijnste mensen die hij kende. Rechtvaardig, onbaatzuchtig, bemoedigend en hulpvaardig, ruimdenkend en nooit veroordelend, en altijd plezierig gezelschap; dat was de man zoals Ashley hem kende en bewonderde. Ja, zijn vader kon af en toe ook in woede uitbarsten of redeloos koppig zijn, maar wie niet. Afgezien daarvan zou Ashley hem de perfecte vader hebben genoemd, en ook de perfecte echtgenoot. Hij was voor Ashley een rolmodel geweest en hij voelde zich nu bedrogen. Het was allemaal maar schijn geweest. Zijn vader was niet de man voor wie Ashley hem had gehouden.

Dat zijn vader de verkoop van Charity Cottage had toevertrouwd aan Barston & Bright, een concurrerende makelaar, voelde als een trap na. Als het huis waarin hij was opgegroeid

dan al verkocht móést worden, dan zou het kantoor van Taylor Marks, met Ashley als compagnon, die taak toebedeeld moeten krijgen. Niet dat hij vond dat zijn moeder gedwongen zou moeten worden te verkopen. Hij was ervan uitgegaan dat zijn vader zijn financiën goed genoeg op orde had om een comfortabel leven te kunnen leiden zonder het hart van zijn moeder nog meer te breken.

Of had Zoë hem tot deze stap aangezet? Was zij degene die in hun relatie de touwtjes in handen had?

Toen Angus een jaar geleden Zoë voor het eerst had meegenomen om haar aan iedereen voor te stellen, had zijn moeder zich uitgesloofd om Angus' vriendin zich welkom te laten voelen. Zijn moeder vond het belangrijk dat mensen zich op hun gemak en thuis voelden. Niemand mocht zich buitengesloten of onwelkom voelen.

Toen al, en niet pas met de kennis van nu, hadden Ashley en zijn zus Arabella het er met z'n tweeën over gehad dat Zoë niet echt warm leek te lopen voor de toenaderingspogingen van hun moeder. Maar Zoë was niet gewend aan een hechte familie zoals die van hen, had Angus hun toevertrouwd. Haar vader was gestorven toen ze nog een kind was en haar moeder was nog maar enkele jaren geleden overleden. Toen hun moeder dit eenmaal wist, wilde ze Zoë alleen maar met nog meer genegenheid overladen.

Vijf maanden na dat eerste bezoek van Zoë aan Charity Cottage kwam Angus alleen opdagen voor een familiebarbecue. Hij deed het voorkomen alsof het hem niet zoveel deed dat Zoë de relatie net had uitgemaakt. Zo gewonnen, zo geronnen, had hij gezegd, maar hij was flink dronken geworden die avond en hun moeder had hem liggend in het gras in de tuin aangetroffen, omhoogstarend terwijl de regen uit de lucht viel. Ze was nooit in detail getreden over het gesprek dat ze toen hadden gehad, maar het was duidelijk dat Angus veel meer om Zoë had gegeven dan zij om hem.

Nog een sprong verder in de tijd was het tweede kerstdag, toen

hun vader zijn schokkende mededeling had gedaan en bij alles wat hem lief was had gezworen dat Zoë en hij hun affaire pas waren begonnen nadat zij haar relatie met Angus had beëindigd. Hij had het gezegd op een manier alsof daarmee alles goed was, dat dat een grens te ver zou zijn geweest. Voor de rest was het blijkbaar allemaal wel oké.

Ashley betwijfelde of hij het zijn vader ooit zou kunnen vergeven wat hij de hele familie had aangedaan. Hij had het hart van hun moeder gebroken, de liefde die Ashley en Arabella voor hem voelden bezoedeld, en hij had Angus verpletterd. Zijn egoïsme maakte het hun onmogelijk ooit nog te zijn wie ze eerder samen waren. Elke familiaangelegenheid zou anders zijn. Elke familieherinnering was aangetast.

Toch leek hun vader van hen te verwachten dat ze de nieuwe situatie accepteerden en van daaruit verdergingen. Het kind in Ashley – het jongetje dat zijn vader had verafgood – wilde dat ook, maar zijn woede en teleurstelling, en zijn loyaliteit aan zijn moeder, beletten hem dat. Zijn vrouw Caro was van mening dat ze vroeg of laat de situatie wel móésten accepteren, omdat het anders voor iedereen alleen nog maar moeilijker zou worden.

Caro sprak uit ervaring. Haar eigen ouders waren gescheiden toen ze nog een jong meisje was, en nadat ze tot het besef waren gekomen hoeveel schade ze hun twee dochters toebrachten met hun geruzie en gekibbel over wiens beurt het was om de kinderen te hebben, hadden ze hulp gezocht. Vanaf dat moment wisten ze hun eigen gevoelens opzij te zetten om het geluk van hun kinderen voorop te stellen. Ze kwamen erachter dat ze daar zelf ook gelukkiger van werden en beiden vonden uiteindelijk een nieuwe liefde om hun leven mee te delen. Ze waren alle vier als gasten op de bruiloft van Ashley en Caro aanwezig geweest en leken zich volkomen op hun gemak met elkaar te voelen.

Ashley kon zich een dergelijk scenario voor zijn ouders in de verste verte niet voorstellen. Hoe zou zijn moeder zich ooit op haar gemak kunnen voelen in aanwezigheid van Zoë? Trouwens, waarom zou ze ook? En waarom zouden ze met z'n allen moeten

doen alsof het de normaalste zaak van de wereld was?

Tandenknarsend – iets wat hij volgens Caro de laatste maanden in zijn slaap was gaan doen – bracht Ashley de auto tot stilstand bij de tijdelijke stoplichten op Chelstead High Street. De straat was opgebroken, voor de tweede keer al in een jaar tijd. Ongeduldig wachtend tot het licht versprong, trommelde hij met zijn vingers op het stuur. Hij zou eigenlijk zijn broer en zus moeten bellen, bedacht hij, om ze het laatste nieuws te vertellen, maar hij besloot dat dat wel kon wachten.

Toen het licht op groen sprong en hij kon doorrijden, nam hij nog een beslissing. Maar zoals zo vaak wanneer hij zijn vader belde, kreeg hij de voicemail.

‘Ik zal open kaart spelen, pa,’ begon hij. ‘Ik had niet gedacht dat ik nog slechter over je zou kunnen gaan denken, maar dan doe je zoiets: achter de rug van mama om het huis verkopen en haar in de kou laten staan. En van alle makelaars die je had kunnen kiezen, geef je de opdracht aan die rotzakken en oplichters van Barston & Bright!’

Hij hing op en klemde zijn kaken op elkaar. Hij ontspande ze pas toen hij bij zijn huis was aangekomen. Terwijl hij de motor uitschakelde keek hij naar het vrijstaande huis waar Caro en hij vier jaar geleden in waren getrokken. Hij kon zich hun opwindende eerste avond in hun nieuwe huis herinneren. Omringd door verhuisdozen hadden ze *fish and chips* gegeten en Moët gedronken, en ze hadden de liefde bedreven, hoe uitgeput ze ook waren, waarna ze als een blok in slaap waren gevallen. De volgende ochtend had het stralende zonlicht hen gewekt dat vrijelijk naar binnen viel door het slaapkamerraam, waar nog geen gordijnen voor hingen.

Ze waren helemaal weg van hun nieuwe huis, dat met zijn gevelbetimmering en warme bakstenen muren door elke zichzelf respecterende makelaar niet anders beschreven kon worden dan als een uiterst gewilde en unieke woning in een populair dorp. Elk vrij moment hadden ze besteed aan het opknappen en inrichten ervan, om het helemaal naar hun smaak te maken. Maar

hoeveel trots en genoeg en ze ook schiepen in de maandenlange verbouwing, in het wegbreken van muren en het plaatsen van nieuwe, in het schilderen en betegelen, in het leggen van een nieuwe vloer, in het plaatsen van een harmonicadeur naar de keuken, dat alles verbleekte tot iets onbeduidends toen hun dochter werd geboren. Van het ene op het andere moment veranderde de wereld voor Ashley. Niets was vanaf dat moment belangrijker voor hem dan Caro en Peggy; ze waren zijn alles.

Ze waren ook zijn achilleshiel. Zonder hen zou zijn leven ondraaglijk zijn. Daarom kon hij zich de pijn van zijn moeder ook zo goed voorstellen. Hij kon zichzelf maar al te makkelijk in haar positie indenken; het was het grootst denkbare schrikbeeld voor hem om de belangrijkste persoon in zijn leven kwijt te raken. Juist daarom haatte hij zijn vader. Caro zei dat haat een destructieve emotie was die hem uiteindelijk alleen maar kon schaden. Misschien zelfs hun dochter kon schaden. ‘Haat blijven koesteren voor je vader is geen optie,’ had ze hem gewaarschuwd.

Hij wilde net de autodeur openduwen toen zijn telefoon overging. Op het scherm kon hij zien dat het zijn vader was die belde. Met de telefoon in zijn hand negeerde Ashley de oproep en liet hem doorrinkelen. Hij had opeens helemaal geen zin meer om zijn vader te spreken. In opstandige stilte bleef hij naar het scherm kijken tot de melding ‘Oproep gemist’ verscheen, gevolgd door ‘Ingesproken bericht’, waarop hij zijn voicemail afliuisterde om te horen welke boodschap zijn vader voor hem had achtergelaten.

‘Ashley, ik weet dat je boos op me bent, maar ik hoop dat je kunt begrijpen dat ik het gewoon niet aankon om je moeder onder ogen te komen. Daarom heb ik gedaan wat ik heb gedaan. Ik weet dat dat laf van me was, maar in ieders leven kunnen zich situaties voordoen waarin we ons als lafaards gedragen. Het spijt me.’

‘Spijt is niet genoeg, pa,’ mompelde Ashley, terwijl hij zijn mobiel in de zak van zijn jas liet glijden. ‘Bij lange na niet.’

Hij had de voordeur nog niet geopend of zijn tweeënhalfjarige dochter, gekleed in haar favoriete onesie met eenhoornmotief, stormde hem tegemoet en sloeg haar armen zo krachtig om zijn knieën dat hij bijna achterover viel.

‘Papa, papa!’ riep ze opgewonden, terwijl hij haar optilde en omhelsde.

‘Peggy, Peggy!’ antwoordde hij, met evenveel vreugde als ze hem had begroet.

Caro kwam uit de keuken gelopen en glimlachte naar hem. Ze had de kleren nog aan die ze naar haar werk droeg, een zwarte broek met een crèmekleurige blouse, en haar haar was strak naar achter getrokken, wat haar een strenge en in zijn ogen sexy uitstraling gaf. ‘Er is iemand blij om je te zien,’ zei ze met een lage stem op plagerige toon.

‘Niet zo blij als ik ben om jullie twee te zien,’ zei hij. Met Peggy nog in zijn armen boog hij zich naar zijn vrouw en kuste haar. Niet op de wang, maar op de mond. En niet een korte aanraking met de lippen, maar een lange, intense kus.

‘Niet dat ik klaag,’ zei ze met opgetrokken wenkbrauwen, ‘maar waar heb ik dat aan te danken?’

‘Moet daar een reden voor zijn?’

‘Bij jou, Ashley, is er altijd een reden.’

‘Wat dacht je van: ik hou van je?’

‘Dat lijkt me een prima reden. Dan draag ik nu het stokje aan je over zodat ik me boven kan gaan omkleden voor mijn avondje uit. Hoe was je dag trouwens?’ vroeg ze terwijl ze richting de trap liep.

Hij dacht aan zijn moeder en aan de pijnlijke tijd die haar te wachten stond nu ze uit haar geliefde huis zou moeten vertrekken. Hij twijfelde er niet aan dat iedereen er voor haar zou zijn en dat ze haar allemaal naar hun beste vermogen zouden helpen, en hij persoonlijk zou al het mogelijke doen om het beste huis voor haar te vinden, een huis waar ze net zo’n prachtig thuis van zou weten te maken als ze met Charity Cottage had gedaan, maar het zou niet makkelijk zijn.

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd
Verborgen talent
Oude vriendschap
Zussen voor altijd
Italiaans voor beginners
Schaduwleven
De kleine dingen
Een nieuw begin
Beloofd is beloofd
Kind van haar vader
Een huis vol vrienden
De zomer aan het meer
De bloemenjaren
De thuiskomst
Een onverwachte wending
Zomerliefde
Het grote huis
Zwaluwzomer
Brieven van vroeger
Moeders en dochters
De verborgen tuin
Een perfecte man

Eerste druk april 2025

Oorspronkelijke titel *An Ideal Husband*

Oorspronkelijke uitgever HQ, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd

Copyright © 2024 by Erica James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Wilma Paalman

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7724 8

ISBN e-book 978 90 261 7725 5

ISBN luisterboek 978 90 261 7726 2

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.